

ALFARO

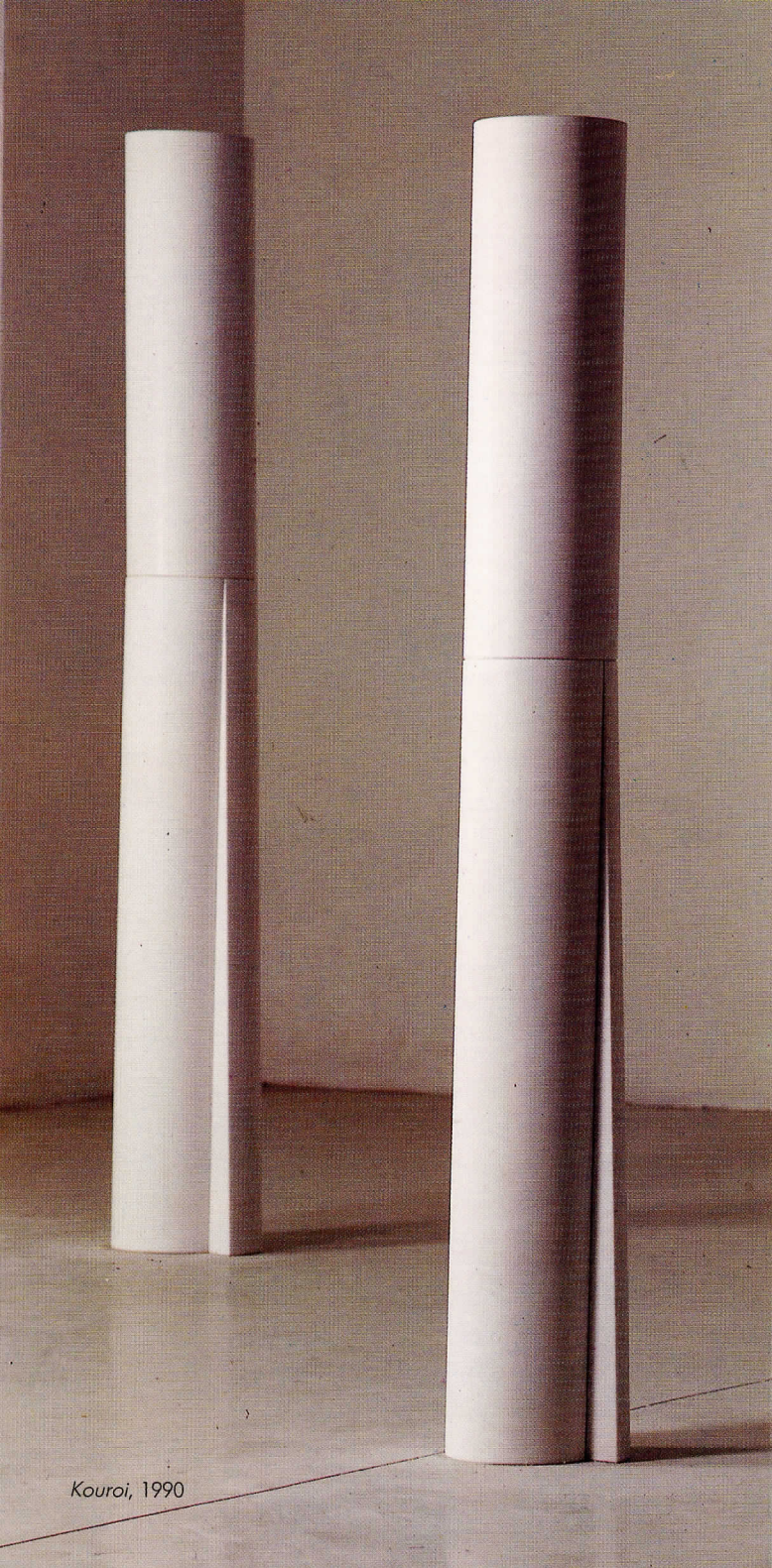
IVAM CENTRE JULIO GONZALEZ

19 setembre / 17 novembre 1991

ANDREU ALFARO (València 1929) inicia la seua activitat artística com a dibuixant i pintor en la segona meitat de la dècada dels cinquanta, i realitza les seues primeres exposicions individuals els anys 1957 i 1958. Ja les primeres escultures de 1958 evidencien el seu més ferm compromís amb l'experimentació formal que les emparenta amb l'escultura d'herència constructivista que en aquell moment es feia a Europa. El 1958 s'integra en el Grup Parpalló, i contribueix a la seua reorientació ideològica cap a un art analític que aleshores es va denominar *normativisme*.

Artista d'una trajectòria canviant i diversificada, ha mantingut, això no obstant, certes concepcions bàsiques tals com l'assimilació en la creació artística de la metodologia dels processos i materials industrials; una vocació sintètica en la forma; i el convenciment que l'escultura ha de recuperar el seu caràcter públic i commemoratiu, perdut amb la modernitat.

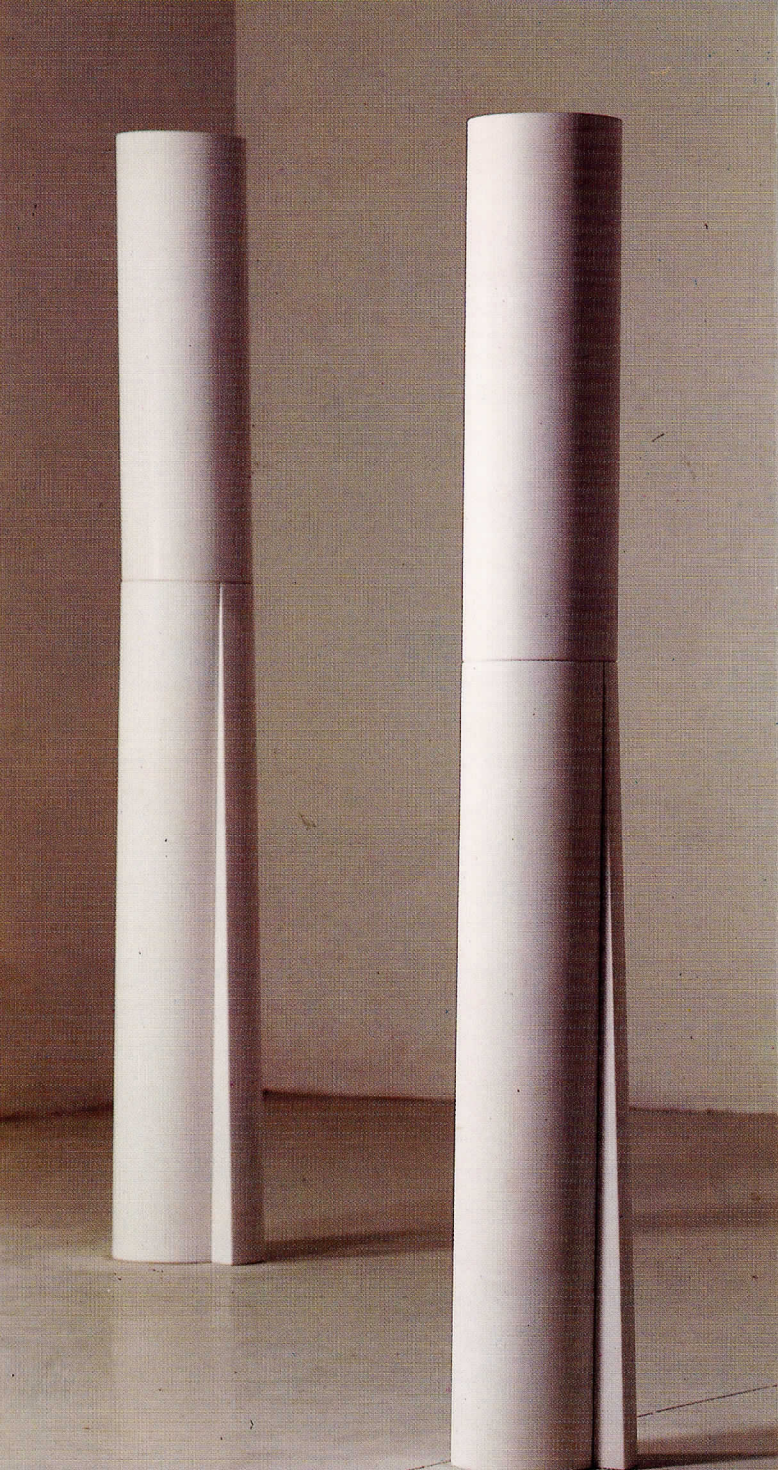
Fins a mitjan anys seixanta treballa tant en llautana i filferro com en barretes i planxes laminades d'ús industrial, amb les quals compon formes geomètriques en què l'espai forma una part consubstancial de les obres. En aquests primers anys la influència teòrica d'Oteiza és important. Durant la segona meitat dels seixanta el seu llenguatge es fa cada vegada més sintètic, una senzillesa morfològica que atorga a aquestes obres una certa aparença minimalista, encara que l'escala i, sobretot, el contingut significatiu en desmenteixen aquest simple parentesc formal. A aquest període pertanyen algunes obres

Kouroi, 1990

realitzades en fusta, en les quals s'enfronta per primera vegada amb la matèria en tant que massa, un problema tradicional de l'escultura al qual Alfaro no concedirà d'ara endavant massa atenció. En la dècada dels setanta es dona a conèixer a un públic més ampli amb unes obres que exploten amb habilitat les possibilitats plàstiques de la simetria i la repetició de formes geomètriques, amb el resultat de sorprenents efectes òptics i cinètics que relacionen l'autor, de forma peculiar, amb aquests corrents. Menys conegudes són, en canvi, unes obres coetànies de metacrilat en les quals s'aborda (de forma excepcional en la seua trajectòria) les possibilitats del color i les seues gradacions d'intensitat.

Ja en la dècada dels vuitanta, després de la important retrospectiva que va tenir lloc el 1979 (Palacio Velázquez-Parque del Retiro, Madrid), Alfaro fa un canvi en la seua producció; reprén problemes bàsics com el volum, o n'introdueix uns altres de nous com la figuració, a partir d'unes reflexions sobre els grans motius culturals (el cos humà, el Barroc, la figura de Goethe, el temps i la memòria, els kouroi), a la vegada que emprava uns materials més tradicionals com la pedra calcària o el marbre. Mencionem a part mereixen les seues grans escultures, que, construïdes a unes escales sorprenents i amb una vocació d'integrar-se en els espais públics com uns autèntics monuments col·lectius, es troben en nombroses ciutats espanyoles (Madrid, València, Barcelona, Burgos...) i alemanyes (Colònia, Magúncia, Frankfurt...).

Kouroi, 1990

Johann Wolfgang Goethe, 1989

Col·labora:

IVAM CENTRE JULIO GONZALEZ

Guillem de Castro, 118 - 46003 València
Tel. (96) 386 30 00 - Fax (96) 392 10 94

De dimarts a diumenge d'11 a 20 hores
Diumenge, dia del Museu, entrada gratuïta
Dilluns tancat